

Преразказ от името на Влади на "Малкият беломорец" от Ангел Каралийчев

Публикувано от legolas на 2020-12-17

МАЛКИЯТ БЕЛОМОРЕЦ

Преразказ от името на Влади

С баща ми Константин Вълков и майка ми живеехме в дървена къща на морския бряг. Там татко ловеше с мрежа риба и я продаваше в близкия град. Така се изхранвахме. Веднъж лоши хора потопиха лодката му и ни отнеха къщата. Тогава татко, натовари покъщината ни на една каруца, прости се със земята, където се беше родил и тръгнахме. Каруцата теглеше единственият ни кон. Пристигнахме в село Войводене. То се намира в Тракия, на брега на река Марица. Обграждаха го житни ниви и хълмчета, засадени с лозя. Татко спря каруцата пред една запустяла воденица. Разтоварихме багажа и се заловихме за работа. Преградихме една стаичка във воденицата, за да я измажем и наредим. След това татко започна отново да лови риба в Марица, а аз започнах да уча в селското училище. Там си намерих нови приятели. Прибирайки се от училище, видях едно момиче да носи две кошници с жълто грозде и много ми се прияде. Разказах за това на мама, която шеташе в къщи, приготвяше зимнина и кърпиеше рибарската мрежа. Попитах кога ще имаме грозде. Мама ме помоли да потрая малко и когато татко тръгне на пазара да продава риба, да го помоля да ми купи едно гроздче. Веднъж след училище, децата излетяха шумно навън, а аз побързах да се прибера вкъщи и да помогна на мама. Когато наближих реката, забелязах, че много хора са се събрали по крайбрежната улица и бяха много развълнувани. Чух силни викове. Втурнах се през навалищата и видях страшна картина – течението на реката беше повлякло едно дете и то се давеше. Явно всеки се страхуваше да се хвърли и да спаси детето, защото водите на реката бяха дълбоки и мътни. Детето ту потъваше, ту се показваше, а край него плаваше калпачето му. Без много да мисля, свалих си торбата с книгите, разбутах хората и се хвърлих във въдята. Не се страхувах, защото можех да плувам като риба, нали бях израснал на беломорския бряг. Почнах да търся детето, като се гмурках се под водата. След като видях момченцето, повдигнах го с гръб, хванах го с едната си ръка, а с другата заплувах към брега, където всички ме очакваха със затаен дъх. Там подадох удавничето и излязох на брега. Всички завикаха от радост. Мъжете ме тупаха по рамото, жените ме целуваха, а стариците ми викаха „юначина“. Опитни жени се заеха да спасяват момчето. То повърна водата, която беше погълнало и отвори очи. Когато се убедих, че е живо, се

измъкнах от тъпата и затичах към дома. Бях мокър д кости. На другия ден вкъщи дойдоха родителите на детето, което бях извадил от реката. Бащата ме помилва по главата и каза на мама, че цяла нощ са мислили с жена си как да ми се отплатят. Това било единственото им дете, първокласник и ако го загубели, животът им щял да стане страшен. Каза, че не са богати, за да ме наградят подобаващо, но имали три декара лозе на Белия бряг. Решили да ни дадат един декар-за да се грижим за него, да го копаем, пръскаме и берем. Майка ми заплака от радост. Още същата вечер след училище аз и мама тръгнахме към Белия бряг. Мама носеше една празна кошница, за да я напълним с грозде.

Преразказ от името на Б
Powered by
Bukvar.bg

Image not found

© 2010-2024